

Sygn. akt VIII C 151/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 3 kwietnia 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 marca 2023 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka jawna w Ł.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.780,05 zł (jeden tysiąc siedemset osiemdziesiąt złotych pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 maja 2021 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 390,54 zł (trzysta dziewięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
 - a) od powoda kwotę 140,50 zł (sto czterdzieści złotych pięćdziesiąt groszy),
 - b) od pozwanego kwotę 229,25 zł (dwieście dwadzieścia dziewięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 151/22

UZASADNIENIE

W dniu 3 lutego 2022 roku powód N. Sp.j. w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.858,21 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 maja 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w ramach prowadzonej działalności powód dokonał naprawy uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego pojazdu marki P. (...), którego właściciel był ubezpieczony u pozwanego w zakresie AC. Naprawa została przeprowadzona ściśle według technologii producenta pojazdu. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność oraz zasadność wszystkich czynności dotyczących naprawy obniżył jednak stawkę za rbg do kwoty 150 zł netto oraz niezasadnie dokonał innych korekt, ponadto odmówił uwzględnienia kosztów mycia pojazdu i obsługi szkody, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że naprawa została wykonana zgodnie z opisem uszkodzeń zaakceptowanym przez ubezpieczyciela, a sporna stawka za rbg miała ona rynkowy charakter, dodając, że poszkodowany w umowie ubezpieczenia wybrał pełen zakres ochrony i wariant serwisowy. Dochodzona pozwem kwota stanowi niedopłatę z tytułu wystawionej w dniu 27 kwietnia 2021 roku faktury nr (...), przy czym ubezpieczony uiszczył kwotę 394,08 zł z tytułu amortyzacji felgi i opony. Wreszcie pełnomocnik podniósł, że pozwany nabył przedmiotową wierzytelność w drodze umowy cesji.

(pozew k. 3-6)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. Pełnomocnik wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił powodowi kwotę łącznie 25.084,61 zł, która to kwota pozwala na dokonanie naprawy umożliwiającej przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody przy użyciu pełnowartościowych części i wykonaniu prac naprawczych w zaawansowanym technologicznie warsztacie. Wskazał, że powód zastosował wygórowaną i odbiegającą od rynkowej średniej stawkę za rbg w wysokości 200 zł netto w sytuacji, w której możliwe było naprawienie pojazdu przy stawce 150 zł netto. Dlatego też w oparciu o postanowienia OWU AC pozwany dokonał weryfikacji wystawionej przez warsztat faktury. Ponadto powód niezasadnie naliczył koszt mycia i sprzątnięcia pojazdu, obsługi szkody, które to koszty winny być w kalkulowane w stawkę za rbg, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

(odpowiedź na pozew k. 71-75)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 92-95, protokół rozprawy k. 193-193v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki P..

W trakcie napraw blacharsko-lakierniczych powód nie stosuje produktów S./N.. Powód stosuje jednakową stawkę za rbg w przypadku szkód OC, AC i wobec klientów indywidualnych. Od III kwartału 2018 roku do 2022 roku wynosiła ona 200 zł netto i została ustalona w oparciu o wyliczenia przeprowadzone przez firmę zewnętrzną.

(zeznania świadka P. D. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 27 marca 2023 roku, oświadczenie k. 35)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki P. o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 20 marca 2021 roku. Szkada była likwidowana z ubezpieczenia AC poszkodowanego. Umowa ubezpieczenia została zawarta w wariantcie AC standard. Sumę ubezpieczenia oznaczono w polisie na kwotę 65.000 zł.

Przed rozpoczęciem naprawy powód przesłał pozwanemu kalkulację naprawy oraz poprosił o jej akceptację. Z tytułu wykonanej naprawy powód wystawił w dniu 27 kwietnia 2021 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 28.336,90 zł brutto, z terminem płatności do dnia 11 maja 2021 roku, którą przesłał na adres email pozwanego. Wskazana kwota obejmowała koszt amortyzacji felgi i opony (394,08 zł) zapłacony przez poszkodowanego.

Pozwany, przyjmując odpowiedzialność za zdarzenie, początkowo przyznał odszkodowanie w wysokości 11.026,95 zł wyliczone w oparciu o własny kosztorys naprawy.

Po otrzymaniu faktury od powoda ubezpieczyciel zweryfikował ten dokument księgowy i wypłacił na rzecz powoda dodatkowo kwotę 14.057,66 zł. Łączna wartość wypłaconego świadczenia wyniosła 25.084,61 zł. Koszty te zostały wyliczone m.in. przy przyjęciu stawki za rbg na poziomie 150 zł netto.

W wiadomości email z dnia 12 maja 2021 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty kwoty 2.858,21 zł tytułem brakującej części należnego wynagrodzenia za wykonanie naprawy blacharsko-lakierniczej. W odpowiedzi na powyższe, w piśmie z dnia 21 maja 2021 roku pozwany wyjaśnił, że nie znajduje podstaw do zmiany swojego stanowiska. Wskazał, że stawka za rbg została zweryfikowana do kwoty 150 zł netto zgodnie z postanowieniami OWU, że dokonano pomniejszenia 23% określonego indywidualnie zużycia eksploatacyjnego zakwalifikowanej do wymiany opony, a także nie uznano kosztów mycia pojazdu i obsługi szkody, jako nieobjętych zakresem polisy.

W dniu 12 lipca 2021 roku powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej AC przysługującego mu względem pozwanego z tytułu wystąpienia szkody komunikacyjnej dotyczącej pojazdu marki P..

(faktura k. 10-11, umowa przelewu wierzytelności k. 12, wydruk wiadomości email k. 13, k. 14, pismo k. 15-16, decyzja k. 19-20, k. 21, zlecenie naprawy k. 22, upoważnienie do wypłaty odszkodowania k. 23, polisa AC k. 27, oświadczenie o miejscu zdarzenia k. 28, kosztorys ubezpieczyciela k. 29-32, okoliczności bezsporne)

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg. W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg.

(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 36-40)

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia Autocasco Standard ((...)), w przypadku szkody częściowej, tj. w razie uszkodzenia pojazdu w stopniu nie kwalifikującym szkody jako szkody całkowitej, WARTA ustala wysokość odszkodowania, które obejmuje koszty naprawy pojazdu mające związek przyczynowy ze zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową (§ 15 ust. 1). Wysokość odszkodowania wyliczana jest przez (...)

w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu (§ 15 ust. 2). W myśl § 15 ust. 3, wycena kosztów naprawy sporządzona przez (...) lub na jej zlecenie według cen brutto (z VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych

z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej, której podstawą jest:

1) koszt robocizny ustalony w oparciu o:

a) naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A., E. lub D.,

b) stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez (...) na podstawie stawek stosowanych przez warsztaty poza (...) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki,

2) koszt części zamiennych w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub D. z uwzględnieniem cen części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu z zastrzeżeniem:

a) że wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie cen części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0,6 wynikający z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu posiadających stosowną homologację,

b) zastosowania procentowego pomniejszenia wartości części (...);

3) w przypadku braku cen części lub norm czasowych robocizny w systemie A., E. lub D. przyjmuje się ceny i normy dla pojazdu najbardziej zbliżonego właściwościami techniczno-eksploatacyjnymi (...);

5) w przypadku stwierdzenia w elementach zakwalifikowanych do wymiany wcześniejszych uszkodzeń uwzględnia się potrącenia wynikające ze stanu technicznego tych części.

Zgodnie zaś z § 15 ust. 4, w razie udokumentowania fakturami VAT poniesionych kosztów naprawy wyższych niż przyjęte w sporządzonej przez (...) wycenie, z uwzględnieniem zastrzeżeń o których mowa w ust. 3, WARTA uzupełni kwotę odszkodowania do poziomu wynikającego z ww. faktur, nie więcej jednak niż:

1) do poziomu cen części podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A., E. lub D., opartych na danych producenta/importera pojazdu, nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnych importerów do stosowania przez ich sieci serwisowe, bez uwzględniania współczynnika korygującego, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a) (...),

3) do poziomu kosztów robocizny ustalonych na podstawie stawki za

1 roboczogodzinę ustalanej w oparciu o średnie stawki stosowane przez autoryzowane stacje obsługi ((...)) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki (...).

W przypadku braku możliwości ustalenia stawki średniej dopuszcza się przyjęcie stawki za

1 roboczogodzinę stosowanej indywidualnie przez wykonawcę naprawy o ile nie przekracza ona 120% stawki za roboczogodzinę – stosowanej przez dany warsztat w naprawach gwarancyjnych. (z akt szkody: OWU AC)

Koszt naprawy samochodu marki P. na częściach oryginalnych, stosując średnią (wyliczoną arytmetycznie) stawkę za rbg występującą w (...) na rynku lokalnym – 190 zł netto, wyniósłby 27.258,74 zł brutto. Przy stawce za rbg 150 zł koszt ten wyniósłby 25.143,14 zł, a przy stawce 165 zł netto – 25.721,03 zł brutto.

Niezależne stawki za rbg usług blacharsko-lakierniczych w warsztatach autoryzowanych na przełomie 2021 roku na rynku lokalnym kształtowały się od około 150 zł do około 240 zł netto.

Ujęty w fakturze koszt naprawy w wysokości 28.336,90 zł brutto wykracza poza zakres zasadnych kosztów naprawy określonych w OWU AC.

Usługa mycia pojazdu wynikająca z technologii naprawy takiej jak przedmiotowa była czynnością uzasadnioną. Sprzątanie pojazdu nie wynika z technologii naprawy i jest czynnością czysto marketingową. Przyjęcie i obsługa szkody są kosztami administracyjnymi i pracowniczymi, które powinny być wliczone w stawkę za rbg.

(pisemna opinia biegłego sądowego k. 99-115, pisemna uzupełniająca opinia biegłego sądowego k. 159-166)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów

z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto opinię biegłego sądowego K. K.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia biegłego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Jednocześnie opinia ta została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. W opinii uzupełniającej biegły odniósł się do zarzutów sformułowanych przez stronę pozwaną. I tak

w odniesieniu do przedłożonego przez pozwanego zestawienia stawek (...) zwrócił uwagę, że część z nich ma charakter zaniżony względem wystawionych dla poszczególnych podmiotów certyfikatów, część dotyczy serwisów, które utraciły autoryzację, serwisują naczepy lub pojazdy ciężarowe, bądź też nie posiadają działu blacharsko-lakierniczego, z kolei szereg podmiotów stosowało zróżnicowaną stawkę względem jednego płatnika. Dodał, że niektóre przytoczone przez pozwanego przykłady dotyczyły wyłącznie jednej wystawionej faktury, co budzi wątpliwości w zakresie tego, czy nie zostały one specjalnie wyselekcjonowane. W konkluzji biegły podniósł, że stawki przedstawione przez pozwanego mogą nie spełniać założeń stawek rynkowych, a część warsztatów nie jest warsztatami porównywalnymi do dokonującego naprawę. Odnosząc się do kwestii polakierowania błotnika tylnego od wewnątrz biegły wskazał, że czynność ta wynika z technologii naprawy

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki P.. W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych oraz koszty mycia i dezynfekcji pojazdu oraz obsługi szkody.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto, wobec czego ustaleniu wymagało, czy stawka ta spełnia kryteria „średniej stawki stosowanej przez autoryzowane stacje obsługi (...) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki”, do której odwołuje się OWU. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w przypadku ubezpieczenia AC nie znajduje zastosowania reguła pełnego odszkodowania, a wartość szkody obliczana jest w oparciu o postanowienia OWU stanowiące załącznik do zawartej przez strony stosunku ubezpieczeniowego umowy. Na wskazaną okoliczność dopuszczony został dowód z opinii biegłego sądowego. W treści opinii biegły poddał analizie stawki stosowane przez 27 (...) działające na terenie województwa (...), przyjmując jednocześnie za punkt wyjścia stawki niezależne, tj. nieobarczone umową z Towarzystwami (...). Założenie to zdaniem Sądu było jak najbardziej zasadne, postanowienia OWU nie odnoszą się bowiem do stawek stosowanych przez warsztaty współpracujące z pozwanym (czy też innymi ubezpieczycielami), a do średnich stawek obowiązujących na danym terenie, a więc wyliczanych wedle kryteriów rynkowych. Nie budzi zaś wątpliwości, że stawki wynikające z różnorodnych porozumień nie spełniają takich kryteriów, skoro strony takich porozumień mogą je kształtować całkowicie dowolnie wedle własnego uznania, w tym w oderwaniu od realiów rynkowych. Zaznaczenia wymaga, że poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien wprawdzie współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym.

Z zapisów OWU nie wynika zaś, aby uprawnienie ubezpieczonego w tym zakresie podlegało ograniczeniom, w tym aby był on zobligowany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym. W ten sposób biegły ustalił, że sporne stawki mieszczą się

w granicach od 150 zł netto do 240 zł netto, a ich średnia arytmetyczna wynosi po zaokrągleniu 190 zł netto. Sąd nie znalazł jednocześnie podstaw, aby oprzeć się na wyliczeniu biegłego, które uwzględniało dodatkowo stawki

przedstawione w zestawieniu pozwanego. W ocenie Sądu zestawienie to nie było miarodajne, zostało bowiem sporządzone w wybiórczy sposób

(w odniesieniu do szeregu warsztatów pozwany przytacza wyłącznie jedną fakturę), obejmuje podmioty, które trudnią się naprawą pojazdów ciężarowych i naczep, a także motocykli, bądź też takie, które utraciły autoryzację, wreszcie część stawek była zaniżona względem wystawionych dla danych warsztatów certyfikatów (...), co też precyzyjnie „wypunktował” biegły w opinii. Wszystko to sprawia, że stawki na które powołuje się pozwany zdaniem Sądu nie mogą być postrzegane jako rynkowe – pozwany nie przedłożył żadnego dowodu, który by na taki rynkowy charakter wskazywał. O czym była mowa wyżej, opinia biegłego K. K. stanowi przekonujący oraz miarodajny dowód w sprawie. W konsekwencji Sąd uznał, że poszkodowany w świetle postanowień umowy ubezpieczenia był uprawniony do naprawy uszkodzonego pojazdu wg stawki 190 zł netto za rbg. Roszczenie powoda ponad tę kwotę, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu niezasadne okazało się również żądanie powoda

w odniesieniu do kosztów obsługi szkody. W ocenie Sądu koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności powoda oraz są zawarte w wysokiej stawce serwisowej za rbg. Niewątpliwie również powód winien wykazać, że poszkodowany zlecał czynności w postaci obsługi szkody, której to powinności nie sprostął. Co oczywiste, sam fakt poniesienia pewnych kosztów związanych z obsługą szkody nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, jakie dokładnie czynności składały się na sporną pozycję kosztorysową, zaś sam koszt obsługi (200 zł netto !!!) w świetle zasad doświadczenia życiowego został znacznie zawyżony i oderwany od rzeczywistości podjętych czynności i ich kosztu, co zresztą jest pochodną tego, iż powód w istocie zastosował w tym przypadku koszt ryczałtowy. Sąd uwzględnił natomiast zasadność mycia pojazdu, która to czynność, jak wyjaśnił biegły, ma na celu zagwarantowanie wymogów technologicznych i bezpieczeństwa naprawy. Jest to operacja wynikająca z technologii naprawy

i niezbędna do jej przeprowadzenia w prawidłowy sposób. Ujęty w opinii koszt mycia na poziomie 40,65 zł netto jawi się przy tym jako niewygórowany, zwłaszcza jeśli uwzględni się okoliczność, że jest to czynność wykonywana co najmniej dwukrotnie (przed i po naprawie).

Skoro więc zgodnie opinią biegłego uzasadniony koszt naprawy samochodu P. wynosi 27.258,74 zł, a pozwany z powyższego tytułu wypłacił kwotę 25.084,61 zł, to do dopłaty – po uwzględnieniu wartości amortyzacji felgi i opony (394,08 zł) – pozostaje suma 1.780,05 zł. Dalej idące roszczenie było niezasadne, nie znajdowało oparcia w OWU AC i jako nieudowodnione podlegało oddaleniu.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.).

W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczenia powoda wynikał z wystawionej faktury VAT.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 390,54 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść (powód wygrał spór w 62% ponosząc koszty w wysokości 1.917 zł, natomiast pozwany poniósł 2.100 zł kosztów procesu).

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi: od powoda kwotę 140,50 zł, od pozwanego kwotę 229,25 zł, tytułem zwrotu tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych, stosownie do wyniku przedmiotowej sprawy.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.